

Оскільки право на обов'язкову частку у спадщині мають лише суворо визначені законом особи (ст. 1241 ЦК України), право на прийняття обов'язкової частки після смерті цих осіб припиняється і не переходить до їхніх власних спадкоємців за правилами спадкової трансмісії.

Отже, на підставі викладеного можна зазначити, що спадкова трансмісія є невідємним елементом інституту спадкування України, адже дозволяє більш повно врегулювати права і законні інтереси громадян.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року із зм. від 1 лютого 2011 року // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30.
2. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом і його державами-членами, з іншої сторони. // [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://comeuroint.rada.gov.ua/komevoint/doccatalog/document.jsessionid=0FE83B0FD58051CBCBF17P28451CC97?id=56219>
3. Яновицька Г. Б. Цивільне право України: Навч. посіб. // Г. Б. Яновицька; за ред. Г. Б. Яновицької, В. О. Кучера. - Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2011. - 468 с.
4. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 року в редакції від 11.08.2013 року // [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
5. Цивільний кодекс України: Науково-практичний коментар. / За ред. А.С. Довгерта, Н. С. Кузнецової, В. В. Луць, О. А. Підпригори та ін. - К.: Істина. - 928 с.

Міжнародно-правове регулювання працевлаштування молоді

Мусійчук А.В., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник Лов'як О.О.

Ставлення держави і кожного громадянина до соціально вразливих верств населення є лакмусовим папірцем рівня гуманізму і демократизму громадянського суспільства. Однією із уразливих та соціально незахищених категорій населення є молодь. В сфері працевлаштування через відсутність достатнього практичного досвіду, правових та професійних знань, а часто і моральної невідповідності до конкуренції на ринку праці, молодь потрапляє у складні життєві обставини, що в результаті може призвести до девіації.

Ринок праці в Україні, як і Кодекс законів про працю, який дістався в спадок від радянських часів, вимагає прогресивних змін, адже трудові правовідносини пішли на десятки років уперед. Дискусії щодо внесення змін у трудове законодавство ведуться уже не перший рік. Особливої актуальності це питання набуває у зв'язку із курсом України на Євроінтеграцію. За час незалежності спільними зусиллями експертів розроблявся новий Кодекс законів про працю, спрямований, в основному, на адаптацію трудового законодавства України до норм Європейської хартії, конвенцій і рекомендацій Міжнародної організації праці. Відповідно до статті 9 Конституції України діючі міжнародні договори, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, є частиною національного законодавства.

У сфері вирішення актуальних проблем зайнятості молоді, найвпливовішими міжнародними організаціями є ООН та МОП. В Рекомендаціях Міжнародної організації праці стверджується, що безробіття зачіпляє велику кількість молодих осіб і може несприятливо відобразитися на їх характері, погіршити їх професійну кваліфікацію і тим самим загрожувати майбутньому розвитку держави [2]. Саме тому в конвенціях і рекомендаціях, в яких мова йде про сприяння зайнятості, державам пропонується досягати повної, продуктивної і вільнообраної зайнятості в якості важливого критерію, що створює перспективи для молодих співробітників, зокрема в таких

нормативно-правових актах, як Конвенція 1964 року про політику в галузі зайнятості (122); Конвенція 1975 року про розвиток людських ресурсів (142); Конвенція 1948 року щодо організації служби зайнятості (88); Конвенція 1997 року щодо приватних агентств зайнятості (181); Рекомендації 1998 року про створення робочих місць на малих і середніх підприємствах (189); Рекомендації 2002 року щодо сприяння розвитку кооперативів (193).

У Статті 1 Розділу VII Конвенції про сприяння зайнятості і захисту від безробіття (168) визначається, що принаймні три з десяти уразливих категорій осіб, які шукають роботу, отримують соціальну допомогу, зокрема молодь, яка закінчує проходження професійної підготовки; молодь, яка закінчує свою освіту; молодь, яка закінчує проходження обов'язкової військової служби [3].

Основною проблемою є те, що особи, які вперше починають шукати роботу, як правило, не охоплені системою допомоги по безробіттю. Допомога по безробіттю для молоді, яка вперше шукає роботу, передбачена лише у декількох країнах (в 16 з 78 країн, які мають державну систему допомоги для безробітних) [1]. В ряді країн молодь, яка вперше шукає роботу, має право на отримання соціальної допомоги у випадку безробіття тоді, коли у країні не передбачено право на отримання виплат соціального страхування (Бахрейн, Фінляндія, Люксембург, Туркменістан). В інших країнах така допомога надається у рамках програми соціальної допомоги (Австралія, Нова Зеландія). Зазвичай молоді особи мають зареєструватися на біржі праці і бути готовими до роботи, щоб отримувати соціальну допомогу. В деяких країнах (наприклад, Фінляндія) молоді, яка вперше шукає роботу, необхідно також пройти програму професійно-технічної освіти, щоб отримати право на отримання допомоги по безробіттю. В інших країнах, таких, як Естонія, молодь, яка вперше шукає роботу, має право на допомогу, якщо закінчився період, еквівалентний періоду зайнятості в попередні 12 місяців: це може бути навчання, проходження військової служби, виховання дитини до 7 років, лікування у лікувально-профілактичному закладі, догляд за хворим, період втрати працездатності чи перебування під арештом. В деяких країнах (наприклад, в Бельгії та Естонії) соціальна допомога підлягає виплаті тільки при завершенні певного періоду очікування. В деяких країнах соціальна допомога по безробіттю виплачується лише тим, хто її потребує (Австралія, Нова Зеландія); в інших - виплачується незалежно від матеріального стану, хоча в деяких випадках розміри такої допомоги скорочують (Люксембург, Румунія).

Однак, в цілому можна стверджувати, що міжнародно-правові акти у сфері зайнятості молоді досить детально регламентують питання зайнятості неповнолітніх осіб (Декларація прав дитини, Конвенція МОП про примусову чи обов'язкову працю (29), Конвенція МОП про інспекцію праці (81), Конвенція МОП про заборону та негайні заходи щодо ліквідації найгірших форм дитячої праці (182). При цьому молодь здебільшого залишається осторонь міжнародно-правового захисту, що відображено і у національному законодавстві України.

Список використаних джерел:

1. Кризис в сфере занятости молодежи: Время действовать. [Международная конференция труда, 101-я сессия, 2012 г.]. [Электронный ресурс]. - Режим доступа: http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---ed_norm/---relconf/documents/meetingdocument/wcms_175984.pdf

2. О безработице среди молодежи: рекомендация № 45 Международной организации труда. [Электронный ресурс]. - Режим доступа: <http://www.ilo.org.ua/Pages/default.aspx>

3. О содействии занятости и защите от безработицы: Конвенция 168 Международной организации труда. [Электронный ресурс]. - Режим доступа: <http://www.ilo.org.ua/Pages/default.aspx>